

8-M, Dia Internacional de les Dones Treballadores

ENCARA ÉS TEMPS DE FEMINISME: FEMINISME SINDICAL

Aquest 8 de Març, Dia Internacional de les Dones Treballadores, ens trobem en un moment de retrocessos i amenaces als nostres drets, però també de resistència i lluita. Davant l'avenç de la dreta i l'extrema dreta arreu del món, l'ofensiva patriarcal es manifesta amb l'erosió dels drets de les dones, la negació de les violències masclistes, mitjançant l'omertà, i la precarització de les nostres vides.

El feminisme continua sent la clau per transformar la societat i per aconseguir la igualtat real entre dones i homes. Sense feminisme no hi ha democràcia. Sense drets per a totes no hi ha justícia social. Per això, des del moviment sindical confederal i de classe, fem una crida a l'organització col·lectiva i a la lluita feminista per garantir drets, dignitat i igualtat en tots els àmbits de la vida.

Vivim en un món cada cop més globalitzat on les decisions de cada país depenen menys de si mateix i més de les polítiques i les dinàmiques internacionals. L'avenç de la ultradreta i l'extrema dreta —amb partits xenòfobs, ultranacionalistes, euroescèptics, negacionistes de les violències masclistes i indiferents al canvi climàtic— està suposant una regressió democràtica i un reforç de l'estatu quo patriarcal i misogin.

La recent presidència de Donald Trump als Estats Units, l'ascens de Javier Milei a l'Argentina, de Giorgia Meloni a Itàlia i de Viktor Orbán a Hongria, així com l'enfortiment de l'extrema dreta al Parlament Europeu, suposen un atac als drets de les dones. A Espanya, malgrat no governar, els partits d'extrema dreta tenen presència parlamentària i controlen diverses comunitats autònomes, i com a conseqüència hi deixen la seva empremta reaccionària.

Aquesta onada reaccionària també té repercussions arreu del món, amb polítiques patriarcales que s'imposen a l'Amèrica Llatina, l'Àfrica i l'Orient Mitjà. En aquests països, el masclisme radical —sovint justificat per la tradició o la religió— reprimeix qualsevol avenç en els drets de nenes i dones. A l'Afganistan, per exemple, les dones han perdut l'accés a l'educació, la veu, la llibertat i, en definitiva, el seu reconeixement com a persones.

Tampoc podem obviar els conflictes bèl·lics en els quals les nenes i les dones són considerades com un botí de guerra, i es frueix amb el seu dolor i s'utilitzen els seus cossos com a objectes de plaer.

A Espanya, estem veient recentment com la justícia patriarcal continua sent una barrera per a les dones que denuncien. La manca de recursos als jutjats especialitzats en violència masclista, la falta de formació en perspectiva de gènere de molts jutges i jutgesses, i en altres casos amb una formació massa superficial, la revictimització de les denunciants i la impunitat d'alguns agressors desincentiven la confiança en el sistema. Aquest buit institucional ha propiciat l'avenç d'un nou #MeToo a les xarxes socials, on les dones han trobat un espai per denunciar i visibilitzar els abusos de poder.

Casos recents com el de les nenes de Múrcia evidencien com el masclisme es perpetua des de la infància, mentre que el cas Errejón ens recorda que la violència i el masclisme no entenen d'ideologia política.

El sindicalisme és una eina imprescindible per millorar les condicions de vida de les dones treballadores. CCOO hem impulsat plans d'igualtat a les empreses, mesures de conciliació i corresponsabilitat, protocols contra l'assetjament sexual i per raó de sexe, i espais segurs com les Portes Violetes a les nostres seus. Però encara queda molt per fer.

El patriarcat ens vol a casa. La precarietat laboral, que afecta especialment els sectors feminitzats, és una estratègia per mantenir les dones en situacions de dependència econòmica i limitar la seva autonomia. Exigim que la feina de cures sigui reconeguda i redistribuïda, perquè les dones no podem continuar sostenint el sistema a canvi de precarietat i invisibilització.

També hem de posar sobre la taula l'impacte del canvi climàtic en les dones. Les desigualtats es multipliquen en un escenari de crisi climàtica en el qual les dones són les més afectades per les sequeres, les crisis alimentàries i les migracions forçades. El feminisme i l'ecologisme han d'anar plegats per construir un model sostenible i just.

Per tot això, aquest 8-M, des de CCOO de Catalunya, com a sindicat feminista de dones i homes, exigim:

1. Un pacte de cures que reconegui aquest treball com una responsabilitat col·lectiva i garanteixi serveis públics de qualitat per a la conciliació.
2. Més recursos per combatre la violència masclista, amb un pacte integral que garanteixi atenció, protecció i reparació per a totes les dones.
3. Jutjats especialitzats en violència masclista i amb els jutges i les jutgesses ben formats en perspectiva de gènere i amb prou recursos per assegurar una justícia feminista, àgil i garantista.
4. Sensibilització i tolerància zero davant el masclisme i el sexisme, tant en l'educació com en els entorns laborals i socials.
5. Una educació feminista i coeducadora que posi fi als estereotips de gènere i fomenti relacions igualitàries. No pot ser que, actualment, nenes de sis anys creguin que són menys intel·ligents que els nens. També ha d'haver-hi educació afectivosexual en clau feminista, perquè el plaer sexual no ha de ser cosa d'homes ni per als homes.
6. Negociació col·lectiva amb perspectiva de gènere, per eliminar la bretxa salarial, per garantir drets de conciliació i per promoure plans d'igualtat a totes les empreses, així com per advocar per l'obligatorietat dels protocols de violència masclista.

Aquest 8-M sortim al carrer per dir ben clar que el feminisme és més necessari que mai. Perquè la igualtat no és una concessió, és un dret. Perquè el futur serà feminista o no serà. Ens veiem als carrers, en les lluites i a cada centre de treball, perquè encara és temps de feminisme!

